

βασιλῆς, γιὰ τῆς μάγισσας παιδί εἶσαι, γιὰ σ' ὀρμήνεψε ἡ Ἐμορφη τοῦ κόσμου.

—Οὔτε μάγισσας παιδί εἶμαι, οὔτε μ' ὀρμήνεψε ἡ Ἐμορφη τοῦ κόσμου. Ὅστερα τὸν ἔδειξε σαράντα νῦφες ὁλόιδιες, κούνσε τὰ μάτια τς ἡ βασιλοπούλα.

—Αὐτὴ, λέγ' τὸ βασιλόπουλο, εἶναι ἡ Ἐμορφη τοῦ κόσμου.

Ὁ βασιλῆς ἔδωσε γυναῖκά τ' τῇ βασιλοπούλᾳ, ἔκαμαν σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες χαρὰ καὶ πῆγαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ βασιλείου. Ὁ βασιλῆς ἤθελε νὰ τοὺς κρατήσ' νὰ ζήσινε μαζύ.

—Εὐχαριστῶ, εἶπε τὸ βασιλόπουλο καὶ γὼ ἔχω παλάτ' κ' εἶμαι βασιλῆ παιδί. Τοὺς ἔδωσε τὴν εὐχὴ τ' μπῆκανε στὴ χρυσὴ βάρκα κ' ἔφχανε.

Βασίλεψαν χρόνια, ἔκαμαν πολλὰ παιδιά ἡμνα καὶ γὼ ἔκει καὶ τοὺς ἔβλεπα κ' ἔζησαν καλὰ καὶ μεῖς καλλίτερα.

21. Τὸ βασιλόπουλο καὶ τὸ Καρανιζ¹⁾

Τυρολόη.

Μιά φορὰ κ' ἔνα καιρὸ ἦτανε ἕνας βασιλεὺς κ' ἕνας βεζύρς καὶ δὲν εἶχανε παιδιά κ' ἦτανε στεναχωρημένοι, κάθε μέρα πῆγαιναν στὸ βουνὸ γιὰ νὰ ξεσκάνε. Μιά μέρα κεῖ ποὺ καθοῦνταν κάτω πὸ ἕνα πλάτανο πέ-
ρασε ἕνας καλόγερος καὶ χαιρέτισε τὸν βασιλεὺς βασιλικά καὶ τὸν βεζύρ²⁾ βαζυρικά. Τὸν ρώτησαν πὺς μᾶς γνωρίζετε τοὺς ὁ ἕνας μᾶς εἶναι βασιλεὺς κ' ὁ ἄλλος βεζύρς κ' αὐτὸς εἶπε, ἔστω καὶ τὴν αἰτία τοῦ βγαίνετε στὸ κυ-
νήγ', νὰ ξεσκιάστε ἐπειδὴς δὲν ἔχετε παιδιά. Τοὺς ἔδωσε ἕνα μῆλο καὶ τοὺς εἶπε, θὰ φάγ' ἀπὸ μισὸ ἡ βασίλισσα κ' ἀπὸ μισὸ ἡ βεζύρσισσα καὶ θὰ κάντε παιδιά.

—Καὶ τί χάρ' θέλεις νὰ σὲ κάνουμε σὰ γίνει αὐτό, τὸν ρώτησε ὁ βασιλεὺς.

—Θέλω νὰ μὲ κτίσετε μιὰ ἐκκλησίᾳ πάνω στὸ βουνὸ ποὺ νὰ εἶναι τοῦ Προφήτ' Ἡλίου κ' ἔφγε.

Μόλις πῆγε στὸ σπῖτ' τ' ὁ βασιλεὺς, ἔδωσε τὸ μισὸ μῆλο στὴ βασίλισ-
σα καὶ τὸ μισὸ στὴ βεζύρσισσα κ' εἶπανε ἂν ἦτανε κορίτσ' κ' ἄγόρ' θὰ τὰ πάντρευαν, ἂν ἦτανε ἄγόρ' κ' ἄγόρ' θὰ γίνονταν ἀδελφια.

Γεννήθηκε ἄγόρ' κ' ἄγόρ', ἔγιναν ἀδελφια καὶ κοιμούντανε σὲ μιὰ κάμαρα. Τὸ βασιλόπουλο κάθε βράδυ ποὺ πῆγαιναν νὰ κοιμηθοῦνε ἀνοι-
γε τὸ παράθυρο καὶ ρωτοῦσε, ὦ βουνὰ καὶ λαγκαδία, εἶναι ἄλλο παλλη-
κάρ' σὰν καὶ μένα;

Καὶ τὰ βουνὰ τὸ ἀποκρίνονταν ὅχι.

Τὸ βεζυρόπουλο ποὺ τ' ἄκουγε στεναχωριούντανε κ' ἀδυνάτιζε· μιὰ μέρα τὸπιασε ἡ βεζύρσισσα ἡ μητέρα τ' καὶ τὸ λέγει, παιδί μ', γιὰτὶ ἀδυνα-
τίζεις ἔτσι, ἐνῶ τὸ βασιλόπουλο παχαίν' καὶ μεγαλών'.

1) Δ. Τ. Ἡ ἀντρεπωμένη, κυρίως τὸ μαῦρο κορίτσι.

Ἡ πινακὴ
ἐλαφρὴ-ἐλαφρὴ
ὁ βεζύρς κ' ἡ
1. I. 1941
r. 133-147

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

—Ὁ ἀδελφός μου κάθε βράδυ πού πάμε νά κοιμηθοῦμε ἀνοίγ' τὸ παράθυρο καὶ ρωτᾷ, ὦ βουνά καὶ λαγκάδια εἶναι ἄλλο παλληκάρ' σὰν καὶ μένα; καὶ τὰ βουνά τὸν ἀποκρίνονται ὄχι.

Ἡ μητέρα τ' τὸ εἶπε, τὸ βράδυ πού θὰ πάτε νά κοιμηθῆτε, μόλις ἀνοίξ' τὸ παράθυρο τὸ βασιλόπουλο καὶ ρωτῇσ' πάλι, σὺ νά τ' ἀποκριθῇς εἶναι, κι' ἂν σὲ ρωτῇσ' ποῖο εἶναι, νά πῇς τὸ Καράκιζ.

Τὸ βράδ' μόλις πῆγανε νά κοιμηθοῦνε κι' ἄνοιξε τὸ βασιλόπουλο τὸ παράθυρο κι' ἀρώτησε, ὦ βουνά καὶ λαγκάδια, εἶναι ἄλλο παλληκάρ' σὰν καὶ μένα;

Ὁ ἀδελφός του τὸ ἀπάντησε εἶναι.

—Καὶ ποῖο εἶναι;

—Τὸ Καράκιζ.

Τὸ βασιλόπουλο μπῆκε μέσα καὶ δὲ κοιμήθηκε παρὰ κατέβκε στὸν κῆπο. Ὁ βασιλέας πού δὲ κοιμούντανε εἶδε ἓνα ἄνθρωπο μέσα στὸν κῆπο καὶ ρώτησε ποῖος εἶναι;

—Γὼ εἶμαι, πατέρα.

Ὁ βασιλέας κατέβκε μάνη, μάνη¹⁾ στὸν κῆπο κι' ἀρώτησε τὸ γιό τ', τί ἔχεις παιδί μ' κι' εἶσαι τέτοιο ὄρα δῶ.

—Πατέρα, νά μ' ἐτοιμάσης νά ἀλλογῶ γιατί θὰ φύγω.

Μπορεῖς μάνη²⁾, μπορεῖς μάνη, μείνε, δὲν ἔχω ἄλλο παιδί ν' ἀφίσω στο ὄρανο μ', σὺ εἶσαι παρηγοριά μ'.

—Τίποτε πατέρα, θὰ φύγω. Πᾶρε αὐτὸ τὸ δαχτυλίδ' πῶχω στὸ χέρ' μ' καὶ βάλ' το σ' ἓνα ποτήρι με νερό, αἶμα τὸ δαγεῖς καὶ ματώσ' θὰ πεῖ πὼς πέθανε κι' ἂν θέλς νά με ζητήσης, ζήτησέ με, ἂν πάλι δὲ θέλς μὴ μὲ γυρέψεις. Ἀντίο πατέρα, κ' ἔφυγε τὸ βασιλόπουλο.

Ὁ βασιλέας μαυροφόρεσε τὸ παλάτ', φόρεσ' ἡ βασίλισσα καὶ κείνος μαῦρα καὶ περιμένε τὸ παιδί τ'.

Ἄς ἀφίσμε τώρα τὸν βασιλέα κι' ἄς πιάσμε τὸ βασιλόπουλο. Τὸ βασιλόπουλο πῆρε τὰ μάτια τ' κι' ἔφυγε. Βουνά ἀνέβαινε, βουνά κατέβαινε ὡς πού ἔφθασε σὲ τρεῖς δρόμοι πού ἔγραφαν, ὁ ἓνας ἀπὸ δῶ ὅποιος πάγει γυρίξ', ὁ ἄλλος ἀπὸ δῶ ὅποιος πάγει γυρίξ', κι' ὁ ἄλλος, ἀπὸ δῶ ὅποιος πάγει δὲ γυρίξ'. Τὸ βασιλόπουλο εἶπε, ἄς πάγω ἀπ' αὐτὸν πού δὲ γυρίξ', ἐδῶ θὰ εἶναι αὐτὸς πού εἶναι πιὸ δυνατὸς πὸ μένα καὶ τράβηξε τὸ δρόμο. Κεῖ πού πῆγαινε ἤρε μιά δράκαινα, τήνε λέγ', ὦρα καλὴ τὴ μάνα.

—Καλῶς το τὸ παιδί.

—Δὲ μὲ λὲς μάνα, πὼς μπορῶ νά πάγω νᾶβρω τὸ Καράκιζ.

—Ἄν δὲ μ' ἔλεγες μάνα θὰ σ' ἔτρωγα, ἔχω σαράντα δράκοι κι' εἶναι παιδιά μ', ἔχνε σαράντα χρόνια νά γυρίσνε νά μὲ ποῦνε μάνα, γι' αὐτὸ

1) Γλήγορα, ἀμέσως.—2) Λ. Τ., "Ἐλεος.

καὶ γὰρ θὰ σ' ὀρμηνέψω ἀπὸ δῶ πού πᾶς νὰ μὴ χαθῇς. Πρῶτα, πρῶτα, στὸ δρόμο πού θὰ πᾶς θ' ἀνταμώσεις ἕνα πύργο, εἶναι τὸ παλάτ' τῶν παιδιῶν μου, αὐτοὶ εἶναι δράκοι κ' ἔχνε ἕνα πολὺ ὠραῖο κῆπο πού εἶναι ὅλο φρούτα γιομαῶτος, μόλις μπεις μέσα θ' ἀρχίσανε τὰ φρούτα νὰ χτυποῦνε στὸ κεφάλι σ' καὶ θὰ φωνάζνε, ἀφέντη, ἐμένα κόψε, ἀφέντη, ἐμένα πάρε. Ἔχε τὸ νοῦ σ' νὰ μὴ κόψης κανένα π' αὐτά, γιατί τότε θ' ἀρχίσανε νὰ φωνάζνε, ἀφέντη, μὲ κλέβουνε, κύριε, μὲ κόβουνε, κι' ἀλλοίμονό σ' κακομοίρη, θὰ ξυπνήσνε οἱ δράκοι καὶ θὰ σὲ φᾶνε. Κεῖ πού θ' ἀνεβαίνς τὴ σκάλα θὰ εἶναι ἕνα ἀηδόνι ὠραῖο καὶ θάλαθεῖ νὰ πετάγ' πάνω στὸν ὁμό σ' νὰ φωνάζ', ἀφέντη, χάδεψέ με, κύριε, πιάσε με. Σὺ νὰ μὴ τ' ἀγγίξεις καθόλου, θὰ μπεις σὲ μιὰ μεγάλη σάλα, θὰ δγεις τίς δράκοι νὰ κοιμούνται ὅλοι καὶ θάχνε ἀνοιχτά τὰ μάτια τς. Σὺ νὰ τοὺς πατήσης ὅλους καὶ νὰ πᾶς μέσα σὲ μιὰ κάμαρη πού εἶναι ἀντίκρυ καὶ θὰ δγεις ἐκεῖ πολλὰ ὅπλα κρεμασμένα, νὰ μὴ πειράξης κανένα π' αὐτά, παρὰ νὰ πᾶς ἕνα ξύλινο σπαθῆκ' πού θὰ δγεις μέσα στ' ἄλλα καὶ πού εἶναι ἡ δύναμις τοῦ καθένα δράκου, αὐτὸ μόλις τὸ πιάσεις θὰ σὲ πεῖ, ἀφέντη, καὶ κόβα. Σὺ νὰ πῆς ὄχι. Ἄν τὸ πεις, ναί, θὰ κόψ' ὅλοι τίς δράκοι εἰ δὲ ὄχι. Θὰ τὰ βάλεις στὴ ζώνη σ', ὅταν βγεις ἔξω, πιάσε καὶ τ' ἀηδόν', χάδεψέ το, κόψε καὶ φρούτα, δὲ θὰ μποροῦνε τότε νὰ σὲ κάνε τίποτε. Τὸ σπαθῆκ' εἶναι ἡ δύναμις τοῦ καὶ κεῖ πού θὰ πᾶς πρόσσε καλὰ, εἶναι ὁ πύργος τοῦ Καρακιζ χτισμένος ὅλο μὲ βασιλόπουλα κεφάλια. Πὸ μακρὰ θὰ δγεις νὰ κάμ' σὰν τὸν ἥλιο, ἐσὺ θὰ κάνς πῶς σὲ θάμπωσε καὶ μόλις πᾶς κοντὰ θὰ πιάσεις πετραδάκια καὶ θὰ παίζεις, ὁ τοῖχος θ' ἀρχίζ' ν' ἀνοίγ' καὶ νὰ κλείν'. Ὁ πύργος αὐτὸς δὲν ἔχ' πόρτα, μόλις δγεις τὸν τοῖχο κ' ἀνοίξε μιὰ φορά, νὰ μὴ τολμήσης καὶ περάσης μέσα. Ἀμέσως θὰ κλείσ' καὶ θὰ σὲ πλακώσ'. Θ' ἀφίσεις ν' ἀνοίξ' τρεῖς φορές καὶ τότε τὸ Καρακιζ θὰ σὲ μηνύσ' νὰ περάσης, κι' ἀπάνου πού θὰ πᾶς θὰ σὲ ρωτήσ' τί πῆγες νὰ κάνης ἐκεῖ, κι' ἂν δὲν ἀπάντησες¹⁾ δράκοι στὸ δρόμο. Σὺ νὰ πῆς ὄχι καὶ πῶς πῆγες ἐκεῖ γιὰ περίπατο κι' ἂν σὲ διώξ' νὰ κατέβς κάτω καὶ πάλε νὰ παίζης μὲ τίς πέτρες ὡς πού νὰ σὲ ξαναφωνάξ'. Ἀῖντε, παιδί μ') μὲ τὴν εὐχή μ' τὸ εἶπ' ἡ δρακαίνα.

Πήγαινε, πήγαινε τὸ βασιλόπουλο ἤρε τὸν πύργο πού ἦτανε οἱ δράκοι, μπῆκε μέσα στὸν κῆπο κι' ἀρχισαν τὰ φρούτα νὰ χτυποῦνε τὸ κεφάλι τ' καὶ νὰ φωνάζνε, ἀφέντη, ἐμένα κόψε, κύριε, ἐμένα πάρε. Τὸ βασιλόπουλο δὲν πείραξε τίποτε καὶ πῆγε πάνω στὴ σκάλα. Τ' ἀηδόνι πού τὸν εἶπ' ἡ μάγισσα, ἄρχισε νὰ πετάη στὸν ὁμό τ' καὶ νὰ φωνάζ', ἀφέντη,

1) Συνάντησες.

χάδεψέ με, κύριε, πάρε με. Τὸ βασιλόπουλο δὲν τὸ ἄγγιξε καὶ μπῆκε μέσα στὸν πύργο. Εἶδε τὶς δράκοι ποὺ εἵχανε τὰ μάτια ἀνοιχτὰ καὶ κατάλαβε πὼς κοιμούντανε, τοὺς πάτησε ὅλους καὶ πῆγε μέσα στὴν κάμαρα ποὺ εἵχανε τὰ ὄπλα, μόλις μπῆκε μέσα εἶδε ἓνα ξύλινο σπαθάκι. Σὰν τὸ βασιλόπουλο ἔπιασε τὸ σπαθάκ', εἶπε τὸ σπαθάκ', ἀφέντη, νὰ κόβω ; καὶ τὸ βασιλόπουλο τὸ εἶπε ὄχι. Ἔπιασε τ' ἀηδὸν' καὶ τὸ χάδεψε, τ' ἀηδὸν' ἔβγαλε τὶς φωνὲς καὶ ξύπνησαν οἱ δράκοι κ' ἔτρεξαν μέσα στὴ κάμαρα νὰ πάρνε τὸ σπαθάκ' καὶ τὸ ἤϋρνε παρμένο.

Τὸ σπαθάκ' ἦτανε ἡ δυνάμη τους, χωρὶς τὸ σπαθάκι δὲν μπορούσανε νὰ κάνε κακὸ σὲ κανένα, ὕστερα βγήκανε ἔξω κ' εἶδανε τὸ βασιλόπουλο ποὺ βάσταγε τ' ἀηδὸν' καὶ τὸ εἶπανε, αἴντε χελάλ' σ', μεῖς εἴμαστε σαράντα δράκοι, πολεμοῦμε σαράντα χρόνια νὰ πάρμε τὸ Καράκιζ καὶ δὲ τὸ κατόρθωσαμε, μόνο σὲ παρακαλοῦμε ὅταν θὰ γυρίσεις νὰ μᾶς δόσης τὸ σπαθάκ'.

Καλά, τοὺς εἶπε τὸ βασιλόπουλο, τοὺς χαιρέτσε κ' ἔφυγε. Κεῖ ποῦ πῆγαινε εἶδε πὸ μακρυνὰ ἓνα πύργο ποὺ εἵχανε καὶ κατάλαβε πὼς ἦτανε ὁ πύργος τοῦ Καράκιζ ποὺ εἶπε ὁ δράκοντας. Μόλις ἔφθασε κοντά, ἔκαμε πὼς ἦτανε ζαβὸς, κάθισε κατὰ γῆς, σκάλιζε τὰ χώματα, πετοῦσε πετράδια, κ' ἔκαμνε πὼς δὲ μπορούσε νὰ περᾷ τὸν πύργο.

Τὸ Καράκιζ τὸ εἶδε πὸ μακρυνὰ ποὺ εἵχοντανε καὶ τὸν κύριε γὰρ ὁ γῆ τί θὰ κάν'. Σὰν ζύγωσε τὸν πύργο, ὁ τοῖχος ἀνοιξε κ' ἔκλεισε τρεῖς φορές, τὸ βασιλόπουλο οὔτε πῆγε κοντὰ νὰ νὰ μπῇ μέσα κ' ἔκαμνε πὼς δὲν ἔβλεπε τίποτε. Τὸ Καράκιζ σὰν εἶδε πὼς τὸ βασιλόπουλο δὲν ἔμπαινε μέσα στὴν πόρτα, ἔστειλε τὴ δούλα νὰ τὸ πῇ νὰ πᾶγ' ἐπάνω. Τὸ φώναξε μιά, τὸ φώναξε δυό, τὸ βασιλόπουλο ἔκαμνε πὼς δὲν ἀκούει τίποτε, στὴν τρίτη πιά μπῆκε μέσα κ' ἀνέβηκε σὲ μιὰ σάλα μεγάλ' ποὺ τὸ περιέμενε τὸ Καράκιζ.

Σὰν τὸ εἶδε τὸ εἶπε, τ' ἠθελες ἐδῶ ποῦ ἤλθες ;

—Γιὰ συργιάν', λέγει τὸ βασιλόπουλο.

—Δὲν ἀπάντησες στὸ δρόμο σ' δράκοι ;

—Δὲν ἀπάντησα.

—Ἀἴντε φύγε ἀπ' ἐδῶ, τὸν λέγει τὸ Καράκιζ.

Τὸ βασιλόπουλο κατέβηκε τὴ σκάλα κ' οὔτε τὴ χαιρέτσε, βγήκε στὸ δρόμο κ' ἄρχισε πάλι τὰ ἴδια, σκάλιζε τὰ χώματα ἔρριχνε πετράδια καὶ δὲν ἔβλεπε τὸν πύργο.

Τὸ Καράκιζ τὸν ἔβλεπε πὸ τὸ παράθυρο ποὺ δὲ σκώνουνταν νὰ φύγ'. στέλνει πάλι τὴ δούλα καὶ τὴν λέγ', αἴντε πᾶνε πὲς το ν' ἀνέβῃ.

Πῆγ' ἡ δούλα καὶ τὸ λέγ', ἡ κυρία θέλ' ν' ἀνέβης πάνω. Ἀνοιξε ὁ τοῖχος τρεῖς φορές καὶ στὴ τρίτ' πέρασε πάλι τὸ βασιλόπουλο, ἀνέβηκε

καὶ πῆγε καὶ κάθισε μέσα στὴ σάλα ποὺ ἦτανε τὸ Καράκιζ χωρὶς νὰ μιλάη τίποτε.

Τὸ Καράκιζ τὸ κύτταγε καλὰ καλὰ, κ' ὕστερα τὸ εἶπε, ξέρος πῶς ὁ πύργος μου εἶναι ὅλο χτισμένος ἀπὸ βασιλόπουλα κεφάλια, κύτταξε, θέλ' ἀκόμα ἓνα κεφάλ' γιὰ νὰ τελειώσ', ἔλεγα πὼς θὰ εἶναι τὸ δικό σ', εἶσαι τυχερός, θ' ἀφίσω τὸν πύργο μ' καὶ θὰ μὲ πεῖς ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε.

—Νὰ βροῦμε δυὸ ἄλογα καλὰ καὶ νὰ πᾶμε στὸν πατέρα μ'. Τὸ Καράκιζ μάνι, μάνι, πῆγε στ' ἀχούρ' ετοίμασε δυὸ ἄλογα, τὰ καλλίτερα ποὺ εἶχε καὶ τὰ πῆγε στὸν πύργο, στὸ ἓνα κάθισε τὸ Καράκιζ στὸ ἄλλο τὸ βασιλόπουλο καὶ ξεκίνησανε ἴσια στὸν πύργο ποὺ ἦτανε οἱ δράκοι.

Εἶδανε οἱ δράκοι νὰ γυρῇ τὸ βασιλόπουλο μὲ τὸ Καράκιζ τὸ εἶπανε, χαλάλ' νὰ σὲ γίν', ἐμεῖς πολεμᾶμε σαράντα χρόνια καὶ δὲ μπόρεσαμε νὰ τὴ κερδίσαμε, μόνε τώρα σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς δόσης τὸ σπαθάν'.

Ἔβγαλε τὸ βασιλόπουλο καὶ ἰδούσε. Εἶπανε ἀντίο στίς δράκοι καὶ τράβηξαν δρόμο.

Τὸ Καράκιζ σὰν εἶδ' ὅλα αὐτὰ εἶπε πρὸς τὸ βασιλόπουλο μὲ γέλασε πὼς δὲν εἶδε δράκοι στὸ δρόμο, μὰ τώρα δὲ μπόρεσε νὰ κάν' τίποτε.

Πήγανε, πήγανε, ἔφθασαν στὴ τρίτη πόρτα. Λέγει τὸ βασιλόπουλο, τὸ δῶ γράφ' ὅποιος πάλ' πὸ δῶ δε γυρῇ, δε πᾶμε πὸ δῶ νὰ διγιοῦμε τί θὰ βροῦμε στὸ δρόμο μᾶς. Πήγαινανε, πήγαινανε, βλέπνε μιὰ πόρτα μεγάλη καὶ τοὺς ἔφραζε τὸ δρόμο, τώρα λέγ' τὸ Καράκιζ αὐτὴ τὴν πόρτα δὲ θὰ μπορέσαμε νὰ τὴν κουνήσουμε καὶ νὰ γυρίσουμε πίσ'.

—Ἀς δοκιμάσουμε λέγει τὸ βασιλόπουλο. Πήδηξε κατ' πὸ τ' ἄλογο σηκών' τὸ χέρι τ' καὶ δίν' μιὰ σπρωξιὰ στὴν πόρτα, ἡ πόρτα ἀνοιξε καὶ βρέθηκε μέσα στὸν κῆπο. Τὸ Καράκιζ ἔβλεπε ὅλ' αὐτὰ καὶ θάμαζε, τῆνε λέγει τὸ βασιλόπουλο κατέβα ν' ἀνεβροῦμε πάλ' στὸν πύργο νὰ διγιοῦμε ποιὸς κάθεταί μέσα.

Κατέβκε τὸ Καράκιζ, ἔδεσανε τ' ἄλογα στὴν πόρτα κι' ἀνέβκανε. Βλέπνε μιὰ μεγάλη σάλα μὲ σαράντα μιὰ κάμαρα στὴ γραμμὴ, ἀνοίγνε τὴ μιὰνα, ἀνοίγνε τὴν ἄλληνα, δὲ βρῖσκνε κανένα μέσα, ἀνοίγνε τὶς σαράντα, στίς σαράντα μιὰ, βλέπνε μιὰ κοπέλλα ποὺ κάθουντανε κ' ἔρραφτε. Σὰν τοὺς εἶδε, ἔβαλε τὶς φωνές. Τί θέλτε δῶ; θᾶλθουνε τώρα οἱ δράκοι κι' ἀλλοίμονό σας θὰ σᾶς φᾶνε.

—Ἔβγα ἔξω τὴ λέγ' τὸ βασιλόπουλο.

—Δὲ βγαίνω, γιατί σὰν ἔλθουνε θὰ φᾶνε καὶ σᾶς, θὰ φᾶνε καὶ μένα.

Μὲ τὰ πολλὰ βγήκε ἔξω καὶ κάθσανε στὴν αὐλή, καὶ ποὺ κάθουντανε ἄρχισανε νὰ τρέμνε γύρω τὰ βουνὰ κι' ὁ πύργος ὁλόκαιρος νὰ σειέται,

Λέγ' τὸ κορίτσ', ἀλλοίμονο, οἱ δράκοι ἔρχονται θὰ φᾶνε καὶ σᾶς, θὰ φᾶνε καὶ μένα.

—Μὴ φοβᾶσαι τὴν λέγ' τὸ βασιλόπουλο, δὲ θὰ μᾶς κάνε τίποτες.

Οἱ δράκοι πὸ μακρυνὰ εἶδανε τὴν πόρτα πεταμέν' μέσα στὸν κῆπο καὶ δὲ τολμοῦσε κανέννας νὰ πάγ' κοντά.

—Βρέ, λέγ' ἓνας ἀπὸ τῖς δράκοι, ἑμεῖς εἴμαστε σαράντα δράκοι κι' ἂν δὲν εἴμαστε καὶ οἱ σαράντα μαζί, ἡ πόρτα δὲν ἀνοίγ', τώρα μέσα σὰν πόσοι σαράντα θὰ εἶναι ; Ἀδέλφια, λέγ' ἓνας ἄλλος δράκος, γὼ σᾶς λέγω νὰ μὴ πᾶμε μέσα καὶ νὰ γυρίσμε πίσ' στὸ βουνό.

—Ὅχι, λέγ' ὁ μεγαλειέτερος, νὰ πᾶμε.

—Ἄς πᾶμε εἶπανε κι' ἄλλοι καὶ ξεκίνησαν γιὰ τὸν πύργο. Σὰν ἔφθασαν εἶδανε ἅπᾶν' ἓνα ἄντρα, μιὰ γυναῖκα καὶ τὸ κορίτσ' πού εἶχανε, πῆρ-
σανε θάρρος κι' ἀνέβηκαν.

Τοὺς λέγ' τὸ βασιλόπουλο σὰν πῆγανε κοντά, σεῖς εἰσθε σαράντα δράκοι, ἓνα κορίτσ' τί τὸ θέλτε νὰ τῶχετε μέσα στὸ πύργο ;

Οἱ δράκοι λένε φοβισμένοι, μὲ τὰ ἔργα σὰν ἀδελφῇ μας, νὰ μᾶς πλύν' καὶ νὰ ἔρχουμαστε νὰ βοήθουμε τὸ σπῖτ' μας συγυρισμένο. Δὲ προφθάσαν νὰ τελειώσνε οἱ δράκοι τὴν ομιλίαν καὶ βλέπνε ἓνα γέρο κουτσὸ μὲ τὸ ραβδί πού πῆγε πὸ καὶ καὶ φώναζε. Κατεβάστε τὸ κορίτσ' κάτω
γιατί θ' ἀνέβω νὰ σᾶς φάγω. Λέγ' τὸ βασιλόπουλο σ' ἓνα δράκο δὲν πᾶς
νὰ δώσῃς μιὰ αὐτὸ γέρο νὰ μὴ φωνάζῃ.

Κατέβη' ὁ δράκος κι' ἄρπαξε τὸ γέρον τὸν πέταγε πὸ δῶ, τὸν πέταγε πὸ κεῖ, μὰ κι' ὁ γέρος σὲ κάθε χτύπημα ποῦ ἔδινε ἔβγαινε κι' ἀκόμα ἓνας γέρος κουτσὸς μὲ ραβδί. Εἶχε γεμιστ' ὅλος ὁ κόσμος ἀπὸ γέρ' κουτσοὶ μὲ ραβδιά κι' ἄρχισανε ὅλοι μαζί τὸν δράκο ὅσο πού τὸν σκότωσαν.

Ὅστερα πάλι μαζεύτηκανε ὅλ' οἱ γέρ' κι' ἔγινανε ἓνας κουτσὸς καὶ φώναζε πάλι. Κατεβάστε τὸ κορίτσι κάτω γιατί θ' ἀνέβω νὰ σᾶς φάγω. Λέγ' τὸ βασιλόπουλο σ' ἓναν ἄλλο δράκο, δὲν πᾶς καὶ σὺ νὰ δγιόμμε τί θὰ γίν' μ' αὐτὸ τὸν γέρο.

Τί νὰ κάν' ὁ δράκος, δὲ μπορούσε νὰ κάν' ἄλλιῶς. Ἀρχισε κι' αὐ-
τός, τὸν χτύπαγε πὸ δῶ, τὸν χτύπαγε πὸ κεῖ, σὲ κάθε χτύπημα τοῦ γέρου
ἔβγαινε κι' ἀπὸ ἓνας ἄλλος γέρος κουτσὸς μὲ τὸ ραβδί, ὥς πού τὸν σκό-
τωσανε κι' αὐτόνα. Τότε κατέβηκανε ὅλ' οἱ δράκοι κι' ὅλοι σκοτώθηκαν.

Λέγ' τὸ βασιλόπουλο στὴ γυναῖκα τ', τώρα εἶναι σειρά μ' νὰ κατέ-
βω καὶ γὼ, σὰ σκοτωθῶ, πᾶνε στὸ τάδε βασίλειο, εἶν' ὁ πατέρας μου καὶ
πές τον ὅτι γὼ σκοτώθκα καὶ νὰ ζήσης μαζί τους στὸ παλάτι.

Κατέβηκε καὶ τὸ βασιλόπουλο ἄρχισε καὶ χτύπαγε τὸν γέρο καὶ τὸν πέ-
ταγε πὸ δῶ, πὸ κεῖ κι' ὅσα χτυπήματα ἔτρωγε τόσοι κουτσοὶ γέρ' ἔβγαι-
ναν καὶ γέμισε ὅλος ὁ κόσμος γέρ', ὥς πού σκοτώσαν καὶ τὸ βασιλόπουλο.

Τότε λέγει τὸ Καράκιζ, ἀφοῦ σκοτώσαν τὸν ἄντρα μ' νὰ παλαίψω

καὶ γὼ καὶ εἶπε στὸ γέρο, σὲ παρακαλῶ νὰ ἀφίσης νὰ σκάψω λάκκοι γιὰ νὰ θάψω τὶς δράκοι καὶ τὸν ἄντρα μ', κι' ἄμα μὲ σκοτώσης νὰ μὲ θάψης καὶ μένα δίπλα.

Ἄνοιξε τὶς λάκκοι, ἔθαψε τὶς δράκοι καὶ τὸ βασιλόπουλο κι' ἔγραψε πάνω στὴν πόρτα τὴ μεγάλ'. «Ἐδῶ σκοτώθηκε τὸ βασιλόπουλο, ἡ γυναῖκά τ' τὸ Καράκιζ κι' οἱ σαράντα δράκοι».

Ὑστερα ἄρχισε κι' αὐτὴ μὲ τὸ γέρο τὸν πέταγε πὸ δῶ, τὸν πέταγε πὸ κεῖ, ὅσα χτυπήματα ἔτρωγε τόσοι γέροι γίνονταν ὥς πού τὴν σκότωσαν κι' αὐτήνα. Μαζώχτηκαν ὅλ' οἱ γέροι, ἔγιναν ἓνας γέρος. Ὁ γέρος ἔθαψε τὸ Καράκιζ δίπλα στὸ βασιλόπουλο καὶ πέρνει τὸ κορίτ' καὶ φεύγει.

Ἄς ἀφίσμε τώρα τὸ βασιλόπουλο κι' ἄς πιάσμε τὸν βασιλέα. Ὁ βασιλέας μόλις εἶδε τὸ ποτιήρ' μὲ τὸ νερὸ πού εἶχε τὸ δαχτυλίδ' τοῦ παιδιοῦ τ' μέσα καὶ μάτωσε, κατάλαβε πὼς τὸ βασιλόπουλο ἔπαθε κακὸ καὶ πῆρε τὸ στρατό τ' καὶ ξεκίνησε νὰ πάγ' νὰ τὸ βρῇ. Στὸ δρόμο πού πήγαινε εἶδε δυὸ φίδια, πού μάλωναν καὶ τὸ ἓνα π' αὐτὰ ἔκοψε τ' ἄλλο φίδ' στὴ μέσ' κι' ὕστερα ἔτρεξε παρὰ πέρα πού εἶχε ἓνα χόρτο φουτωμένο, ἔκοψε λίγο μὲ τὸ στόμα τ', καὶ πῆγε κοντὰ σὲ κείνο πού εἶχε σκοτωμένο καὶ τῷριψε μὲ τὸ χόρτο κι' ἔγινε καλά. Τὸ εἶδ' ὁ βασιλεὺς, λέγει σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, κόψε ἀπ' αὐτὰ τὰ χόρτα. Τὸ πᾶς ὁ βασιλέας καὶ ξεκίνησανε πάλι. Ὅταν πῆγαν καὶ πού ἦταν οἱ τοεῖς δρόμοι καὶ διάβασαν ὅποιος πᾶν πὸ δῶ γυρίσ' καὶ στὸν ἄλλον, ὅποιος πᾶν πὸ δῶ δὲ γυρίσ' λέγ' ὁ βασιλεὺς ἄς πᾶμε πὸ δῶ πού γράφ', ὅποιος πᾶν ἀπὸ δῶ δὲ γυρίσ' παρὰ θὰ πῆγε τὸ βασιλόπουλο καὶ χάθηκε.

Τράβηξαν πὸ τὸ δρόμο, ὅποιος πᾶν δὲ γυρίσ'. Πήγαιναν, πήγαιναν ἤσανε τὴ μεγάλ' πόρτα πού ἔγραφε: «Ἐδῶ σκοτώθηκε τὸ βασιλόπουλο ἡ γυναῖκά τ' τὸ Καράκιζ κι' οἱ σαράντα δράκοι».

—Σκάψτε δῶ, λέγ' ὁ βασιλέας. Ἔσκαψαν καὶ ἔεθαψαν, τὸ βασιλόπουλο, τὸ Καράκιζ καὶ τὶς σαράντα δράκοι. Πέρν' ὁ βασιλεὺς τὸ χόρτο καὶ τρίβ' τὸ βασιλόπουλο στὸ πρόσωπο κι' ἀναστήνεται, ὕστερα τὸ Καράκιζ καὶ τὶς σαράντα δράκοι.

Σὰν τοὺς ἀνέστησε λέγ' ὁ βασιλέας στὸ βασιλόπουλο, παιδί μ', τώρα πρέπει νὰ πᾶμε σπίτ' μας, τόσο καιρὸ πού λείπς μαυροφόρεσα τὸ παλάτι, νᾶλθης νὰ σὲ βλέπω νὰ χαίρουμαι καὶ γὼ κι' ἡ μητέρα σ' ἡ βασίλισσα.

—Ὁχι πατέρα, γὼ θὰ φύγω, νὰ πάρς τὴ γυναῖκά μ' καὶ νὰ γυρίσης στὸ παλάτ', ἔχω δουλειὰ νὰ τελειώσω καὶ θὰ γυρίσω καὶ γὼ.

—Βρὲ ἄμάν, βρὲ ζαμάν, λέγ' ὁ βασιλεὺς, δὲν ἔχω ἄλλο παιδί στὸν κόσμο, ἐγὼ μεθαύριο θὰ πεθάνω, πρέπ' νὰ καθίσης στὸ θρόνο μ'.

—Ὁχι πατέρα, εἶναι ἀδύνατο, θὰ φύγω.

Τί νά κάν' ὁ βασιλέας, πῆρε τὸ Καράκιζ καὶ τὸ στρατό τ' κι' ἔφυγε. Τὸ βασιλόπουλο πήγαινε πήγαινε, ὡς ποὺ νυχτώθηκε μέσα σὲ μιὰ πολιτεία, πῆγε νὰ βοῇ κανένα μέρος νὰ κοιμηθῇ. Τὸν ἔστειλαν σὲ μιὰ γριά· πῆγε καὶ τὴν λέγ', μάννα, ἔρχομαι πὸ μακριά, μὴν ἔχῃ κανένα στρώμα νὰ πλαγιάσω ἀπόψε;

—Στρώμα ἔχω, μόν' εἶμαι πολὺ φτωχή καὶ δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὲ δόσω νὰ φᾶς.

—Δὲν ἔχει λοκάντα δῶ κοντά;

—Ἐχει παιδί μ', μὰ θέλ' γρόσια καὶ γὼ εἶμαι φτωχή.

—Ἐννοια σ' μάννα, πᾶρ' αὐτά. Ἐβγαλε μιὰ φούχτα φλουριά καὶ τ' ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι.

Ἡ γριά τᾶρπαξε κ' ἔτρεξε στὴ λοκάντα, πῆρε κρέατα, ψωμιά, κρασιά τὰ πῆγε στὸ βασιλόπουλο, καὶ κάθσανε κ' ἔφαγανε. Ὑστερα λέγ' τὸ βασιλόπουλο, μάννα, θὰ πάγω στὴ λοκάντα ν' ἀγρυπνήσω τὴ νύχτα.

—Παιδί μ', ἀλλοίμονο σὲ κείνονα ποὺ θὰ καθήσ' νὰ λαλήσ' τ' ἀρνίθ', κατεβαίν' μιὰ ἀγριολαφίνα πὸ τὸ βουνό καὶ τρώγ' ὅποιονα βρεῖ μέσα στὸ δρόμο κ' ἔσ' ἡ πολιτεία μὴσσεῖ ἔρημη.

Τὸ βασιλόπουλο πῆγε νὰ κοιμηθῇ καὶ ποὺ τὸ ἔστρωσ' ἡ γριά. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ δῇ σὲ τί πολιτεία βρίσκεται.

Ἦρσε καμπόση ὥρα, ὕστερα μπῆκε μέσα στὴ λοκάντα, ἔφαγε, ἔστειλε καὶ τὴν γριά φαγὶ καὶ τὴ μήσε πὸς τὸ θρόν' δὲ θὰ πάγαινε νὰ κοιμηθῇ.

Ὅταν ἄρχισε καὶ νύχτωνε εἶδε τὸν κόσμο ποῖρεχε νὰ κρυφθῇ στὰ σπίτια τ' κι' ὅσοι κάθουνταν στὴ λοκάντα ἐφευγανε, ὁ λοκάντιατζης μάζεψε τὰ πράγματα καὶ μετὰ ζύγωσε τὸ βασιλόπουλο καὶ τὸ λέγ' εἶσαι ξένος καὶ δὲ ξέρεις πὼς πρέπ' τέτοια ὥρα ὁ καθένας νὰ βρίσκεται στὸ σπίτι τ', τὴ νύχτα βγαίν' ἐν ἄγριο θηρίο κι' ἀλλοίμονο σὲ κείνον ποὺ θὰ βρεῖ στὸ δρόμο, τὸν τρώγ'.

—Τὸ ξέρω, μόνε, λέγει τὸ βασιλόπουλο, θὰ σὲ παρακαλέσω πολὺ νὰ μ' ἀφίσης νὰ κοιμηθῶ ἀπόψε δῶ.

—Δὲ μπορῶ, εἶναι περασμέν' ἡ ὥρα θὰ σὲ φάγ' καὶ θὰ σπᾶς' ὅλα τὰ πράγματά μ'.

Τὸ βασιλόπουλο βγάξ' μιὰ φούχτα φλουριά καὶ τὰ δίν'. Σὰν τὰ εἶδ' ὁ λοκάντιατζης τᾶβαλε στὴ τσέπη τ' κι' ἔτρεξε νὰ πάγ' νὰ κρυφθῇ σπίτι τ' κ' ἔλεγε κρῖμα στὸν ἀνθρωπο νὰ τὸν φάγ' κι' εἶναι τόσο νέος.

Τὸ βασιλόπουλο κάθουντανε, ἔτρωγε, ἔπινε μέσ' τὴ λοκάντα καὶ συλλογίζοντανε ποῦ θὰ βοῇ τὸν κουτσὸ γέρο. Κεῖ ποὺ κάθουντανε, ἀκούει μιὰ μουσικὴ ποὺ κατέβαινε πὸ τὸ βουνό. Παράτσε τὸ φαγὶ τ' καὶ κάθουντανε κι' ἀκουγε, «μωρέ, τέτοια μουσικὴ δὲν ἄκσα στὴ ζωὴ μ'». Δὲ τελείωσε τὸ λόγο τ', βλέπει μιὰ ἀγριολαφίνα, μπαίν' μέσα στὴ λοκάντα καὶ λέγ', δὲ ξέρεις πὼς τέτοια ὥρα δὲ πρέπ' νὰ εἶναι κανένας ἔξω στὸ πόδι;

—Τὸ ξέρω.

—Ἀφοῦ τὸ ξέρεις, πῶς βρίσκεσαι τέτοια ὥρα δῶ μέσα; δὲ ξέρεις ποὺ θὰ σὲ φάγω;

—Ἄν πεινᾷς, νὰ φαγιά, ψωμιά, κρασιὰ πάνω στὸ τραπέζι, ὅ,τι θέλεις, κάθσε καὶ φάγε, εἰ δὲ τράβα τὸ δρόμο σ'.

—Ξέρεις ποιόνε μιᾶς ἔτσ;

—Ξέρω, ἐσένα, τὴ λέγ' τὸ βασιλόπουλο.

—Ἀμέσως χύμηξε γιὰ νὰ τὸ φάγ', τὴ δίν' μιὰ γροθιά, ζαλίστηκε κ' ἔπεσε, ξανασηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ τὸ ξαναρπάξ' τὴ δίν' πάλι ἄλλη μιὰ γροθιά, βρέθηκε πάλι κάτω.

Σκώνεται καὶ λέγ' στὸ βασιλόπουλο:

*Ἄχ, νὰ εἶχα τὴ λίμνο νὰ κυλιόμουν
καὶ γλυκὸ καλάμι νὰ τρωγα
θὰ σ' ἔκαμνα κομμάτια.*

—Αὐτὸ ποὺ σὲ λέγω γώ, τὴν εἶπε τὸ βασιλόπουλο, ἂν θέλεις νὰ φᾶς τίποτε φάγε, εἰ δὲ τράβα τὸ δρόμο σ'.

Ἡ ἀγριολαφίνα ἔφυγε καὶ τὸ βασιλόπουλο κοιμήθηκε. Τὸ πρωὶ πῆγε ὁ λοκάντιατζης, ἔκαμε τὸ σταυρὸ τ' αὐτοῦ εἰδὲς ὡπτανὸ καὶ τὸν ρώτησε, δὲν εἶδες τίποτε θὰ πᾶναινες;

—Ὁχι, λέγ' τὸ βασιλόπουλο, τὸ βράδυ νὰ καθήσης καὶ σὺ μαζί μ' καὶ νὰ δγῆς τί ὥραϊα θὰ περάσμε λέγ' ὁ λοκάντιατζης, γὼ δὲν κάθουμαι.

Τὸ βράδυ ἦλθ' ἡ ὥρα ποὺ θὰ πηγαίναν πάλι στὰ σπίτια τοὺς νὰ κλεισθοῦνε, τὸ βασιλόπουλο ἔστειλε στὴ γριὰ φαγιά, εἶπε στὸν λοκάντιατζη καὶ τὸν ἐτοίμασε τραπέζι πὸ τὰ φαγιά ποὺ εἶχε, τὸν ἔδωσε μιὰ σακκούλα φλουριά καὶ τὸν ἄφσε κ' ἔφυγε.

Τὸ βράδυ σὰ λάλσε τ' ἀρνίθ' ἄκσε πάλι τὴ μουσικὴ κ' ἔπαιζε καὶ βλέπ' νὰ ἔρχεται μπροστά τ' ἡ ἀγριολαφίνα.

—Ἀκόμα δὲν ἔβαλες γνώσ', δὲ σὲ εἶπα νὰ μὴ ξανακάτσης τέτοια ὥρα;

—Καὶ γὼ σὲ λέγω, ἂν θέλεις νὰ φᾶς φάγε, εἰ δὲ τράβα τὸ δρόμο σ'.

Πάλι χύμηξε γιὰ νὰ τὸ δαγκάσ' καὶ τὸ πνίξ'. Τὴνε δίν' μιὰ γροθιά τὸ βασιλόπουλο καὶ πέφτ' ζαλισμέν', σκώνεται καὶ ξανὰ χύμηξε καὶ τὸ τσουγκράνσε, πάλι τὴ δίν' τὸ βασιλόπουλο μιὰ γροθιά καὶ τὴν πετάει κάτω, θὰ τὴν ἔπνιγε μὰ ὅλο γλυστρουῖσε, δὲ μπορούσε νὰ τὴνε πιᾶσῃ χέρ'.

Σκώνεται ἡ ἀγριολαφίνα καὶ τὸν λέγ'.

*Ἄχ, νὰ εἶχα τὴ λίμνο νὰ κυλιόμουν
καὶ γλυκὸ καλάμι νὰ τρωγα
θὰ σ' ἔκαμνα κομμάτια.*

—Ἄν θέλεις νὰ φᾶς φαγὶ φάγε, εἰδεμὴ φύγε.

Ἡ ἀγριολαφῖνα ἔφυγε, τὸ βασιλόπουλο κουρασμένο ἀπ' τὸ πάλαιμα ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε βαρειά.

Τὸ προῶι πάγ' ὁ λοκάντιατσης καὶ τὸ βλέπ' ματωμένο. Κριμα στὸ νιὸ εἶπε, μάζεψε τὰ πιάτα κι' ἀκούγ' τὸ βασιλόπουλο νὰ τὸν φωνάζ'. Πάγ' κοντά τ' καὶ τὸ ρωτάει, δὲν εἶδες τίποτε ἀπόψε πῶμινες;

— Ὅχι, μόνε φέρε με νὰ φάγω, μὴ ξεχάσης νὰ στείλῃς καὶ στὴ γριὰ φαγί. Ἐφαγε τὸ βασιλόπουλο καὶ βγήκε νὰ κἀν' ἓνα γῆρο στὴν πολιτεία, κεῖ πού περπατοῦσε ἀκούει ἓνα τζάμ' καὶ χτυπάει, γυρίζ' πίσω τ' καὶ βλέπ' τὴν κοπέλα πού γύρευε καὶ τὸν λέγει νᾶλθεις ὕστερα.

Τὸ βασιλόπουλο ἔφαγε καὶ μετὰ ξεκίνησε καὶ πῆγε στὸ κορίτσ', χτύπησε τὴν πόρτα, τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ ρώτῃς τί κάνεις ἐδῶ; τί κἀν' ὁ γέρος;

— Ἄφες τα, ὁ γέρος εἶναι ὁ ἔξω πὸ δῶ¹⁾, κάθε μέρα γίνεται ἓνας ὄφις²⁾ καὶ ντυλίζεται ἐπάνω μ' καὶ πίν' τὸ αἷμά μ'. Τὸ βράδ' ποῦ θᾶλλθ' νὰ τὸν ρωτήσης ποιά εἶναι ἡ δύναμή τ' καὶ ὅταν σὲ πεῖ, πὼς ἡ σκούπα εἶναι ἡ δύναμή μ', ἐσὺ μάνι μανι νὰ πάρῃς νὰ τὴ θυμιάζῃς, νὰ τὴ προσκυνᾷς κι' ὅταν δγείς πού θὰ γελάσ' θὰ καταλάβεις πὼς δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ δύναμή τ'. Τότε θὰ πᾶσεις νὰ τὴν πετάξῃς καὶ νὰ κλαῖς καὶ νὰ τὸν λές, τόσα χρόνια εἶμαι μαζί σ' καὶ ἀκόμα δὲν ἔχει μπιστοσύνη, νὰ μὲ πῇς ποιά εἶναι ἡ δύναμή μ'. Θυμωμένος νὰ μὲ πῇς τί ἔκαμες.

Τὸ βράδ' πάγει ὁ γέρος στὸ σπίτι, τότε λέγ' τὸ κορίτσ', τόσο καιρὸ εἶμαι μαζί σ' κι' ἀκόμα δὲ μὲ εἶπες ποιά εἶναι ἡ δύναμή σ'. Ὁ γέρος χαμογέλασε καὶ τὴν εἶπε ἡ δύναμή μ' εἶναι αὐτὸ τὸ φαράσ'. Ἡ κοπέλλα τὸ πῆρε, τὸ στόλσε, τὸ θύμιαζε καὶ τὸ προσκύνανε κι' ὁ γέρος ὅσο ἔβλεπε αὐτὰ χαμογέλαγε.

Σὰν εἶδε τὸ κορίτσ' πού χαμογελοῦσε ὁ γέρος, κατάλαβε πὼς τὸ φαράσ' δὲν ἦτανε ἡ δύναμή τ' καὶ τὸ πέταξε ἔξω πὸ τὸ παράθυρο. Μὲ λὲς ψέματα κ' ἔκλαιγε, δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ δύναμή σ'. Τότε ὁ γέρος τήνε λέγ' ἡ δύναμή μ' εἶναι αὐτὸ τὸ τραπέζ'.

Μάνι, μανι πάλε τὸ κορίτσ', τὸ ντύλιξε μ' ὥραϊα σκεπάσματα τὸ θύμιαζε, τὸ προσκυνοῦσε. Γέλασ' ὁ γέρος καὶ τὸ κορίτσ' πάλι τὰ πέταξε ὅλα κάτω κι' ἄρχεψε κ' ἔκλαιγε.

— Ἀκσε, τὴ λέγ' ὁ γέρος, ἡ δύναμή μ' εἶναι μιὰ ἀγριολαφῖνα πού βόσκει πάνω στὸ βουνό, ἅμα σκοτώσεις τὴν ἀγριολαφῖνα, γὼ πέφτω ἄρρωστος πὸ μέσα τὴν ἀγριολαφῖνα θὰ πεταχθοῦνε δυὸ λαγοί, ἅμα σφάξεις τὶς λαγοὶ γὼ εἶμαι βαριά, πὸ τὶς λαγοὶ θὰ πεταχθοῦνε δυὸ περιστέρια θὰ γεννήσῃνε δυὸ ἀβγά, ἅμα σπάσεις τ' ἀβγά γὼ πεθαίνω.

1) Ὁ διάβολος. — 2) Φίδι.

Ξημέρωσ' ὁ Θεὸς τὴ μέρα, ἔφυγ' ὁ γέρος, τὸ πρωὶ πῆγε τὸ βασιλόπουλο, τήνε λέγ', τί ἔκανε μετ' τὸ γέρο ;

Λέγ' ἡ κοπέλλα αὐτὸ κι' αὐτό, πάνω στὸ βουνὸ βόσκει μιὰ ἀγριο-λαφίνα, ἅμα σκοτώσεις τὴν ἀγριολαφίνα θὰ πεταχθοῦνε δυὸ λαγοί, ὁ γέρος πέφτ' ἄρρωστος, ἅμα σκοτώσεις τὶς λαγοὶ ὁ γέρος εἶναι βαριά. Πὸ τίς λαγοὶ θὰ πεταχθοῦνε δυὸ περιστέρια ὁ γέρος μόλις ἀνασαίν', τὰ περιστέρια θὰ γενήσιν δυὸ ἀβγά, ἅμα σπάσεις καὶ τ' ἀβγά ὁ γέρος πεθαίν'.

Καλὰ τήνε λέγ' τὸ βασιλόπουλο, σ' εὐχαριστῶ, κ' ἔφυγε. Πῆγε σ' ἕνα χωριό, μπῆκε μέσα σὲ μιὰ λοκάντα κ' ἔπινε τὸν καφέ τ', μπαίν' ἕνας παπὰς καὶ ρωτάγει, ἂν ξέρνε κανένα τσομπανόπουλο, τὸ βασιλόπουλο λέγ' γὼ νὰ ἔλθω παπά.

—Μπράβο παιδί μ', πᾶμε νὰ κοιμηθῆς, γιὰ νὰ μπορέσης τὸ βράδυ νὰ πᾶς νὰ βοσκήσης τὰ πρόβατα.

Πήγαινε στὸ σπῖτ', ἔφαγε τὸ βασιλόπουλο, κοιμήθηκε. Τὸ βράδυ σηκώθηκε καὶ τὸ εἶπ' ὁ παπὰς, κύτταξε παιδί μ', μὴν' αἰς τὰ πρόβατα σ' αὐτὸ τὸ βουνὸ ποῦναι τὸ πολὺ χόρτο, γιὰ τὸ βράδ' ἔχαιν' μιὰ ἀγριολαφίνα κι' ἀλλοίμονό σ', θὰ φάγ' σένα καὶ τὰ πρόβατα.

Καλὰ λέγ' τὸ βασιλόπουλο. Πῆρε τὰ πρόβατα καὶ μιὰ καὶ δυὸ τὰ πᾶν' ἴδια στὸ βουνὸ πού εἶχε τὸ πολὺ χόρτο. Τὰ πρόβατα ἔρωγαν καὶ τὸ βασιλόπουλο κένθον σ' ἕνα βοτάνο καὶ τὰ προσέχε. Ἐκεῖ, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἄρχεψε κ' ἔτρεμε τὸ βουνὸ καὶ βγαίν' μιὰ ἀγριολαφίνα.

—Μπρὲ σύ, τὸν λέγ', καὶ δῶ ἦλθε. Τὸ τῶρσε τὸ βασιλόπουλο.

—Ναὶ λέγ', μὰ λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω γιὰ σὲ κεράσω τίποτα.

Ἡ ἀγριολαφίνα χύμηξε γιὰ νὰ τὸ πνίξ', τὸ βασιλόπουλο σκῶν' τὸ χέρι τ' καὶ τὴ δίν' μιὰ, ἡ ἀγριολαφίνα ζαλίσθηκε κ' ἔπεσε, ξανασηκώνεται καὶ πάλι ξαναχυμάει, τὴν δίν' τὸ βασιλόπουλο ἄλλη μιὰ καὶ πάλι ξαναπέφτ' κ' εἶπε :

”Αχ, νᾶχα τὴ λίμνο νὰ κυλιόμουν
καὶ γλυκὸ καλάμι νᾶτρωγα,
θὰ σ' ἔκαμνα κομμάτια.

Τὸ βασιλόπουλο πλογήθηκε,

—Νᾶχα καὶ γὼ παξιμάδι νᾶτρωγα
καὶ τοῦ παπᾶ τὴν κόρη νὰ φιλοῦσα,
θὰ σ' ἔκαμνα κομμάτια.

Σηκώθηκε τὸ θηρίο κ' ἔφυγε, τὸ βασιλόπουλο πῆρε τὰ πρόβατα, κατεβαίν' ὁ παπὰς ν' ἀρμέξ' τὰ πρόβατα, βλέπ' γάλα πολὺ, γέμισε ὅτι μέρος εἶχε καὶ δὲν εἶχε. Ἀνέβκε καὶ λέγ' στὴ παπαδιά, παπαδιά, βλογημένο τὸ

τσομπανόπουλο, δός' το νὰ φάγη, νὰ πιῇ καλὰ καὶ νὰ κοιμηθῇ, γιὰ νὰ πάγ' πάλι τὸ βράδν.

Ἔφαγε τὸ τσομπανόπουλο, κοιμήθηκε ὅλ' τὴ μέρα, τὸ βράδ' πάλι σκόθηκε πῆρε τὰ πρόβατα κ' ἔφγε. Πρὶν φύγ' τὸ εἶπ' ὁ παπάς, μὴ τὰ πηγες τὰ πρόβατα στὸ βουνὸ ποῦ ἔχ' τὸ πολὺ τὸ χόρτο ;

—Ὅχι δὲν πάγω σὲ κεῖνο τὸ βουνό.

Μιὰ καὶ δυὸ πάγ' ἴσια στὸ βουνὸ ποῦχε τὸ πολὺ τὸ χόρτο, ἄρχισαν τὰ πρόβατα καὶ βοσκούσανε, τὸ βασιλόπουλο κάθσε σ' ἓνα βράχο καὶ τὰ πρόσεχε, πρὶν λαλήσ' τ' ἀρνίθι πάλε ἄρχεψε κ' ἔτρεμε ἡ γῆς ὅλη καὶ παρουσιάζεται ἡ ἀγριολαφίνα. Δὲ ξέρος τὸ λέγ', πὼς γὰρ σ' αὐτὸ τὸ βουνὸ δὲν ἀφίνω νὰ πατήσ' ἀνθρώπου ποδιάρ'.

—Τὸ ξέρω λέγ' τὸ βασιλόπουλο.

—Αἶ τότε γιατί ἔρχεσαι;

—Ἔτσι μ' ἀρέσει νάρχομαι.

Χύμηξ' ἡ ἀγριολαφίνα νὰ τὸ πιάσ' τὴ δὶν' μιὰ τὸ βασιλόπουλο πέφτ' κάτω. Κάνει νὰ σηκωθῇ τὴν δὶν' ἄλλη μιὰ τὸ βασιλόπουλο καὶ πέφτει κάτω καὶ λέγ'.

Νὰ εἶχα τὸ λιπὸ τὰ κοιλιομύνα

καὶ γλῶσσο καὶ αὐτὴ νάτρωγα

θὰ σ' ἔκαμνα κομμάτια.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ βασιλόπουλο πλογήθηκε.

—Νᾶχα καὶ γὰρ πατσιάδι νάτρωγα

καὶ τοῦ παπᾶ τὴν κόρη νὰ φιλοῦσα,

θὰ σ' ἔκαμνα κομμάτια.

Ἔφυγ' ἡ ἀγριολαφίνα, πῆρε τὸ βασιλόπουλο τὰ πρόβατα πῆγε στὸν παπά. Χαρὰ ὁ παπάς, πῆγε νὰ τ' ἀρμέξ', ποῦ νὰ βάλ' τὸ γάλα ! Πάγ' ἀπάνω καὶ λέγ' στὴν παπαδιά, μωρὲ τὸ εὐλογημένο τὸ τσομπανόπουλο λέγ' πὼς δὲν πάγ' σὲ κεῖνο τὸ βουνό, μὰ θὰ πηγαίν' σὲ κεῖνο, τὸ βράδ' θὰ πάγω καὶ γὼ μαζὺ νὰ δῶ ποῦ πάγ'.

Κοιμήθηκε πάλι τὸ τσομπανόπουλο, τὸ βράδν σηκώθηκε πῆρε τὰ πρόβατα, μπρὸς τὸ τσομπανόπουλο, πῖς' ὁ παπάς.

Ὁ παπάς τὸ ἔβλεπε ποὺ πῆγαινε στὸ βουνὸ ποῦ εἶχε τὸ πολὺ χόρτο.

—Καλὰ τῶλεγα, πὼς πάγ' σ' αὐτὸ τὸ βουνό, τώρα θὰ κρυφτῶ νὰ δγιῶ τί θὰ κάν' ποὺ θὰ βγεῖ τὸ βράδ' τὸ θηρίο.

Τὸ τσομπανόπουλο ἄφσε νὰ βοσκοῦνε τὰ πρόβατα καὶ κάθσε σ' ἓνα βράχο καὶ περίμενε. Τὰ μεσάνυχτα ἄρχισε κι' ἔτρεμε ἡ γῆς καὶ φανερώνεται μπροστά τ' ἡ ἀγριολαφίνα καὶ λέγει στὸ τσομπανόπουλο, μεζέ μου.

—Μεζές μου καὶ μεζές σου, λέγ' τὸ τσομπανόπουλο.

—Μπρέ, τὸν λέγει, ἐσὺ εἶσαι πάλε δῶ.

Χυμάει ἡ ἀγριολαφίνα, τὴν δὲν' μιὰ τὸ τσομπανόπουλο τὴν πετάγ'
κάτω, ξαναχυμάει, πάλε τὴ ρίχν', μετὰ σηκώνεται καὶ τὸ λέγ',

—Νὰ εἶχα τὴ λίμνο νὰ κυλιόμουν.
καὶ γλυκὸ καλάμι νᾶτρωγα
θὰ σέκαμνα κομμάτια.

Πλογήθηκε τὸ τσομπανόπουλο,

—Νᾶχα καὶ γὼ παξιμάδ' νᾶτρωγα
καὶ τοῦ παπᾶ τὴν κόρ' νὰ φιλοῦσα,
θὰ σέκαμνα κομμάτια.

Ὁ παπὰς μόλις τᾶκουσε λέγ', τὸ τσομπανόπουλο νὰ παλεύῃ μὲ τὸ
θηρίο εἶναι πολὺ γενναῖο, φεύγει καὶ πάγ' σπíti τ', χτυπάει τὴν πόρτα,
λέγ' ἡ παπαδιὰ ποιὸς εἶν' ;

—'Εγώ, λέγ' ὁ παπὰς, ἀνοιξε γρήγορα.

Ἀνοίγ' ἡ παπαδιὰ καὶ βλέπ' τὸν παπὰ πεσπαμμένο ἀπ' τὸν τρόμο,
τ' ἔχεις παπά μ' ;

—Ἄφισ' τα, παπαδιὰ, ποῦ νὰ σταῖς ἐγὼ, τὸ βλοημένο τὸ τσομπα-
νόπουλο παλεύει μὲ τὸ θηρίο κ' εἶπε πὼς ἀν' εἶχε τὴν κόρ' μας νὰ φιλήσ'
θὰ τὸ σκότωνε. Λαίπον' τὰ πρῶι πὺν θάλλει νὰ τὸ περιποιηθοῦμε πολὺ
νὰ μὴν ποῦμε τίποτε ποὺ εἶδα πὼς πάλευε μὲ τὸ θηρίο, μόν' αὐριο τὸ
βράδ' ποὺ θὰ φύγ' θὰ πάρω καὶ γὰ τὴν κόρ' μας νὰ τὴν πάγω νὰ τὴ
φιλήσ' καὶ μιὰ ποὺ θὰ τὴ φιλήσ' νᾶχεις τὸ τραπέζ' ἑτοιμο νὰ τοὺς στε-
φανώσωμε. Αὐτὸ τὸ τσομπανάκι παπαδιὰ εἶν' βλοημένο νὰ μὴν τ' ἀφίσωμε
νὰ φύγ'.

Τὸ πρῶι ἦλθε τὸ τσομπανόπουλο τὸ ἔδοσαν ἔφαγε, ἦπρε, δὲν τὸ εἶπα-
νε ποὺ πῆγ' ὁ παπὰς. Τὸ βράδυ πάλι σκώθηκε, πῆρε τὰ πρόβατα καὶ μιὰ
καὶ δυὸ τράβηξε γιὰ τὸ βουνό· μπρὸς τὸ τσομπανόπουλο μὲ τὰ πρόβατα
καὶ πίσ' ὁ παπὰς μὲ τὴν κόρ' τ', πῆγανε στὸ βουνό, καὶ κρύφθηκαν. Τὸ
τσομπανόπουλο ἔβροσκ' ἤσουχα τὰ πρόβατα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄρχισαν
πάλε νὰ τρέμνε τὰ βουνὰ καὶ λέγ' ὁ παπὰς στὴν κόρ' τ', νὰ μὴ φοβηθῆς,
ἔρχεται τὸ θηρίο, τώρα θὰ πιλέψ' μὲ τὸ τσομπανόπουλο.

Τὸ θηρίο ἀπ' τὴ μυρωδιὰ κατάλαβε πὼς εἶναι κι' ἄλλ' ἄνθρωποι
κ' εἶπε, μεζές μου.

—Μεζές σου καὶ μεζές μου λέγει τὸ τσομπανόπουλο κι' ἄρχισανε καὶ
πάλευανε. Πῆγαινε νὰ χυμήξ' ἡ ἀγριολαφίνα, τὴν πέταγε κάτ' τὸ τσο-
μπανόπουλο, ξαναχυμάει, τὴ ξαναδίν' μιὰ, τὴ ξαναπετάει κάτ', ὅταν
σκώθηκε πιά κ' ἦτανε κουρασμέν' ἡ ἀγριολαφίνα καὶ δὲ μπορούσε νὰ
παλέψ', λέγ' :

Θ ρ α κ ι κ ᾶ Ι Σ Τ'.

10

— *Νὰ εἶχα τὴν λίμνη νὰ κυλιόμουν
καὶ γλυκὸ καλάμι νὰ τρωγα.
θὰ σ' ἔκαμνα κομμάτια.*

Πλογήθηκε τὸ τσομπανόπουλο,

— *Νᾶχα καὶ γὼ παξιμάδ' νὰ τρωγα
καὶ τοῦ παπᾶ τὴν κόρ' νὰ φιλοῦσα
θὰ σ' ἔκαμνα κομμάτια.*

Εὐθὺς τὸν πάγ' ὁ παπᾶς τὴν κόρ' τ', τὴν φιλεῖ, ἀρπάξ' τὴν ἀγριο-
λαφῖνα καὶ τὴν πνίγ'.

Ἀμέσως ὁ γέρος πῆγε κ' ἔπεσε στὸ κρεββάτ', τὸ βασιλόπουλο ἄφου
ἔπνιξε τὴν ἀγριολαφῖνα σκοτώνει τὶς λαγοί, πετάχτηκανε τὰ περιστέρια,
τὰ σφάζ' καὶ μετὰ, πέρν' τ' ἀβγὰ τὰ βάζ' στὴ τσέπη τ', γυρίζ' νὰ δγῇ ποὺ
εἶν' ὁ παπᾶς μὲ τὴν κόρ' τ', εἶχανε φύγ'.

Πέρνει τὸ τσομπανόπουλο τὰ πρόβατα καὶ γυρίζ' στὸ χωριό, βλέπ'
τὴν κόρ' τοῦ παπᾶ νύφη ντυμένη, τὸ τραπέζ' στολισμένο, ἔτοιμα γιὰ
γάμο, ὁ παπᾶς μὲ τὰ καινούργια. Τί εἶναι παπά, ρωτάει;

— Παιδί μ', εἶσαι κατὸ παιδί καὶ θὰ σὲ παντρεύω μὲ τὴν κόρη μ'.

— Εὐχαριστῶ πολύ, δὲ μπορῶ νὰ πάρω τὴν κόρη σ', γιατί εἶμαι παν-
τρεμμένος καὶ θὰ φύγω.

— Τώρα ποὺ φίλσες τὴν κόρη μ'.

— Ἀδύνατο παπᾶ, τώρα τὸ βουνὸ εἶναι ἐλεύθερο, νὰ βόσκουνε τὰ
πρόβατα κ' ἡ πολιτεία δὲν ἔχ' κανένα κίνδυνο. Ἀντίο παπά.

Τί νὰ κάνει κι' ὁ παπᾶς, λέγει, ἀντίο παιδί μ', μὲ τὴν εὐχή μ'.

Ἐφγε τὸ βασιλόπουλο πῆγε στὴ κοπέλλα, τήνε λέγει, τί κάν' ὁ γέρος;

— Εἶναι νὰ πεθάν', ἔλα μέσα.

Πάγ' τὸ βασιλόπουλο, βλέπ' τὸ γέρο ποὺ ψυχομαχοῦσε, τὸν ρωτάει
τ' ἔχεις;

— Δὲ μπορῶ.

— Θέλεις κανένα ἀβγὸ νὰ σὲ δόσω; Βγάζ' τ' ἀβγὰ ἀπ' τὴ τσέπη τ'.

Μόλις τὰ εἶδ' ὁ γέρος ἀπλωσε τὰ χέρια νὰ τὰ πάρ', ἀν' τὰ τρωγε θὰ
ζοῦσε πάλε.

Τὸ βασιλόπουλο πετάγει τὸ ἓνα καὶ τὸ σπάν', ὁ γέρος μόνε ποὺ εἶχε
ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τ', δὲ καταλάβαινε τίποτε, σπάν' καὶ τ' ἄλλο, ξεψύχσε
ὁ γέρος.

Τώρα λέγει στὸ κορίτς' τὸ βασιλόπουλο, νὰ πᾶμε στὴ πατρίδα μ'.

Μόλις ἄκουσ' ὁ βασιλὲς πῶρχεται τὸ βασιλόπουλο, ἔρριξε κανονιές,
ἀνοίξε στὸ παλάτ' ὅλες τὶς πόρτες καὶ διέταξε νὰ πηγαῖνε ὅλ' οἱ φτωχοὶ
σαράντα μέρες νὰ τρῶνε καὶ νὰ γλεντοῦνε.

Τὸ βασιλόπουλο τὸ ἔκανε βασιλέα καὶ τὸ Καράκις βασίλισσα.

*Τὸ κορίτς' πῆγε τὸ βασιλόπουλο ὅτι εἶχε στὰ χεῖράς
τὸ βασιλόπουλο γυναικα, εἰς τὴν αἰχμήν / ἡ γυναικίς
βελήρινε καὶ εἶναι ὅσον καὶ καὶ κατὰ τὴν αἰχμήν.*

ὁκτὼ χρονῶ ἤθελε νὰ φύγ', μὰ πῶς νὰ φύγ' ποὺ ἡ πόρτα ἦτανε κλειδωμένη καὶ τὸ κλειδὶ εἶχε πάντοτε ἀπάνω τ' ὁ δράκος. Θυμήθηκε πῶς ἦτανε ἓνα βότανο ποὺ σὰν τὸ ἔβαζες μέσα στὸ νερὸ καὶ τὺπινες κοιμούσυνα εβδομάδες, ἔβαλε μέσα στὸ νερὸ ποὺ ἦπαι ὁ δράκος, κι' ὁ δράκος ἔπεσε μέσα σὲ βαθὺ ὕπνο, πῆρε τὸ βασιλόπουλο τὸ κλειδὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα, τὴν κλείδωσε πάλι καὶ ἔφυγε.

Στὸ δρόμο ποὺ πῆγαινε βρέθηκε μπροστά τ' ἓνα γεφύρ', στὴν μιὰ ἄκρη κάθουνταν ἓνα ἀρνάκι καὶ στὴν ἄλλη ἓνα λιοντάρ', μπροστά στὸ λιοντάρ' εἶχε χόρτο καὶ μπροστά στὸ ἀρνάκ' κρέας, τὸ βασιλόπουλο πῆρε τὸ κρέας τῷβαλε στὸ λιοντάρ', πῆρε τὸ χόρτο τῷβαλε στὸ ἀρνάκι.

Τὸ εὐχαρίστησαν γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τᾶκανε καὶ τὸ χάρισαν ἀπὸ μιὰ τρίχα καὶ τὸ εἶπανε, ἂν καμμιά φορὰ χρειασθῇ κάτι τσίτωσε τὴν μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ τρίχες καὶ θὰ τὸ ἔχῃ.

Εὐχαριστῶ εἶπε τὸ βασιλόπουλο, τίς ἔκρυψε μέσα στὸν κόρφο τ' κ' ἔφυγε.

Σὰν ἔφθασε ἔξω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πολιτεία ἦρθε ἓνα φτωχό, ἔδωσε τὰ ροῦχά τ' τὰ βασιλικά κ' ἔβαλε τὰ φτωχικά καὶ γιὰ νὰ σκεπᾶς τὰ χρυσὰ μαλλιά τ' ἀγόρασε μιὰ σκεμπὲ καὶ τὰ σκέπασε καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ τὸν ἔβλεπαν φώναζαν, ἐλάτε νὰ δῆτε τὸν κασιδιάρ'.

Στὸ παλιὸ ἤθελαν ἓναν βοσκὰ γιὰ τὸ περιβόλ' καὶ τὸν πῆραν. Κάθε χρόνον γίνονταν ἓνα μεγάλο πανηγύρι ποὺ πῆγαινε ὅλ' ἡ βασιλικὴ φαμίλια, μόν' ἡ μικρὴ βασιλοπούλα ἔμεινε στὸ παλάτ' καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο συργιάνιζε τὸν κόσμον. Κεῖ ποὺ συργιάνιζε βλέπ' στὸ περιβόλ' ἓνα ὠραῖο βασιλόπουλο μὲ χρυσὰ μαλλιά καβαλλὰ σ' ἓνα ἄσπρο ἄλογο καὶ μὲ τὸ σπαθὶ τ' ἔκοφτε λουλούδια.

Πέρασε ἓνας χρόνος κ' ἡ βασιλοπούλα δὲν μπόρεσε νὰ μάθ' τίποτε γιὰ τὸ βασιλόπουλο, ἦλθ' ἡ μέρα ποὺ θὰ γίνονταν τὸ πανηγύρι, ἡ βασιλοπούλα ἔκαμε ποὺ ἦτανε ἄρρωστη· κεῖ ποὺ κάθουνταν στὸ παράθυρο συργιάνιζε τὸν κόσμον εἶδε πάλι τὸ βασιλόπουλο μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά καβαλλὰ σ' ἓνα ἄσπρο ἄλογο καὶ μὲ τὸ σπαθὶ τ' ἔκοφτε λουλούδια.

Ἡ βασιλοπούλα τὸ ρώτησε ποιὸ εἶναι καὶ πὸ ποῦ ἔρχεται καὶ κεῖνο τὴν εἶπε ὅλη τὴν ἱστορίαν τ'. Ὁ κασιδιάρης ὅταν ἤθελε τσίτωνε τὴν τρίχα ποὺ τὸν ἔδωσε τὸ λιοντάρ' καὶ τὸ ἀρνάκ' καὶ γίνονταν βασιλόπουλο.

Ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ παντρεύῃ τίς βασιλοπούλες, φώναξε ὅλα τὰ βασιλόπαιδα τοῦ κόσμου κ' εἶπε στίς βασιλοπούλες νὰ ρίξνε τὸ χρυσόμηλο σ' ὅποιον ἄρῃσεν· οἱ δυὸ μεγάλες ἔρριξαν σὲ βασιλόπαιδα, ἡ μικρὴ στὸν κασιδιάρ'.

Ὁ βασιλεὺς θύμωσε καὶ τὴν εἶπε νὰ ξαναρίξ' τὸ χρυσόμηλο, τῷρριξε πάλι στὸν κασιδιάρ', τότε τὸν πῆρε ἡ βασιλοπούλα καὶ ζούσανε μέσα στὴν καλύβα.

Πέρασαν χρόνια κι' ὁ βασιλὲς ἔχασε τὸ φῶς του, οἱ γιατροὶ εἶπανε πὼς μόνε μὲ τὸ ἀθάνατο νερὸ θὰ γίνονταν καλά, καὶ οἱ γαμπροὶ τ' εἶπανε νὰ πάνε νὰ τὸ βροῦνε. Τὸν κασιδιάρ' γιὰ νὰ τὸν περιπαίξνε τὸν ἔδωσαν ἓνα ἀδύνατο ἄλλογο ποῦ δὲ μπορούσε νὰ πάρ' τὰ πόδια τ'. Ὁ κασιδιάρης τσίτωσε τὴν τρίχα κ' ἦλθε τὸ ἄλλογο καὶ ἀνέβκε καὶ πῆγε κ' ἔφερε τὸ ἀθάνατο νερό.

Στὸ δρόμο συνάντησε τὰ δυὸ βασιλόπουλα, τὸ εἶπανε πὼς πῆγαν νὰ φέρνε τὸ ἀθάνατο νερὸ γιὰ τὸν βασιλέα καὶ δὲν τὸ ἤϋρανε, ἐκεῖνο εἶπε ὅτι ἐγὼ ἔχω καὶ τὰ ἔδωσε σ' ἓνα μπουκαλάκ' νερό. Αὐτὰ γιὰ νὰ τὸ εὐχαριστήσνε τὸ ἔδωσαν τὸ δακτυλίδ' τους.

Τὸ βασιλόπουλο γύρσε πρὸ γλήγορα ἔγινε κασιδιάρης καὶ κάθσε στὸ ἀδύνατο ἄλλογο, πέρασαν τὰ δυὸ βασιλόπουλα καὶ τὸν ἔφτυσαν, ποῦ κόμα κεῖ φύλαγε καὶ αὐτὰ ἔφεραν τὸ ἀθάνατο νερό.

Πῆγαν στὸ παλάτ', ἔδωσαν στὸν βασιλέα τὸ ἀθάνατο νερὸ νὰ πλύν' τὰ μάτια τ', μὰ τὸ φῶς του δὲν ἦλθε, ἦτανε νερό. Τότε γύρψε νὰ πιάγ' στὸν βασιλέα καὶ ὁ κασιδιάρης, τὸν ἔδωσε τὸ ἀθάνατο νερὸ καὶ μόλις ἔπλυνε τὰ μάτια, εἶδε.

Ὁ βασιλὲς χάρηκε, ὁ κασιδιάρης τσίτωσε τὴν τρίχα κ' ἔγινε ἓνα ὠραῖο βασιλόπουλο καὶ εἶπε ὅλ' τὴν ἱστορίαν τ' στὸν βασιλέ κ' ἡ βασιλοπούλα πετόσε ἀπ' τὴν χαρὰς. Τὸν τῆρε στὸ παλάτ' καὶ κἀθονταν, τοὺς ἔδωσε ὅλο τὸ βασίλειο κ' ἔζησαν καλά καὶ μεῖς καλλίτερα.

25. Ὁ Χρυσοποταῖνος βασιλὲς.

Ἡράκλεια.

Κόκκινη κλωστή κλωσμένη
στὴν ἀνέμη ντυλιγμένη
δώσ' της κλωτσο νὰ γυρίση
παραμύθι ν' ἀρχημένη
καὶ τὴν καλή μας συντροφιά
νὰ τὴν καλησπερίση.

Ἀρχὴ τοῦ παραμυθιοῦ καλὴ σπέρα σας.

Μιά φορὰ κ' ἓνα καιρὸ ἦταν ἓνας βασιλὲς καὶ μιὰ βασίλισσα, παιδιὰ δὲν εἶχανε καὶ στὸ παλάτ' τοὺς εἶχανε μιὰ ταράτσα καὶ κεῖ πάνω εἶχανε ἓνα μ'πέλ' κ' ἀντίκρου ἦταν ἡ θάλασσα, βγῆκ' ἡ βασίλισσα νὰ κόψ' σταφύλια, βγῆκε κ' ἓνας Ἀράπς ἀπ' τὴν θάλασσα. Σὰν τὸν εἶδ' ὁ βασιλὲς ζούλεψε, νόμισε ποῦ ἦταν ἀγαπητικὸς τῆς βασίλισσας, τὸν σκοτῶν καὶ κάθε μέρα μὲ τοῦ Ἀράπ' τὸ κορμὶ τὴν ἔδερε καὶ τὴν ἔλεγε, τὸν Ἀράπ' ἀγαπᾷς; ἐμένα ἀγαπᾷς;

Τότε μιὰ γριὰ ποῦ τ' ἄκσε τὴν εἶπε, σὰ σὲ δεῖρ', νὰ τόνε πῆς, οὔτε σένα ἀγαπῶ, οὔτε τὸν Ἀράπ' ἀγαπῶ, μόν' ἀγαπῶ τὸν Χρυσοποταῖνο βα-